

DEKLARATIONEN

af Chr. Richardt.

(1861. Det kgl. Theater.)

Allegretto.

„Hr. Sørensen, Hr. Sørensen!“

I. *mf*

Alle. 1. Fru Sørensen, Fru Sørensen, hvor ma-ge-løst De dog bor: en Sørensen, Fru Sørensen! Det var en or-dentlig Tur! *F.* Jeg

Dronning kunde knap saamænd ha' Sit i saadan et Flor; Se Ha-ven her, hvor ny-de-lig med Roser og med Lev-
raa-der Hr. For-pag-te-ren, tag De Dem en lil-le Lur! Men Kaffen maa De ny-de først, den er dog ik-ke for

køj. og Bor-det her, hvor fry-de-lig! *Md.* Og sik-ken et Kaf-fe - tøj! Nej, hvor ma - ge-løs
svag? *F.* Jeg li-der af en gru-lig Tørst, den er just ef-ter min Smag. *Fr.* Men, Hr. Top, De maa

dej - lig den Ran-de dog er! *Fr.* Føl, den vej-er No-get! Nej, hvor den dog er svar. Hvem der blot kunde komme saa
en - de - lig drik-ke en Kop *T.* Til-giv Fru-e, men nu si-ger jeg sande-lig stop! *F.* Her - re - gud, det er vir-ke-lig

vidt? Saadan en har jeg ønsket saa tit! De fik det Stel fra Madsens vel? Nej jeg fik det saamænd af mig selv! *F.* Fru
bart men De skal saamænd drikke en kvart; og De Hr. Klem, Jeg takker Dem. Jette send dog de Tve-bakker frem. *F.* Fru

Sørensen, Fru Sørensen! hvor mageløst her De bor. en Dronning kunde knap saamænd ha' Sit i saadan et Flor!

Allegretto.

Joh. Chr. Gebauer.

II. *f*

p

Stang. 1. Jeg sæt-ter, at jeg rej-ser paa vor
Top. 2. A - ha! Jeg tror jeg véd, hvor-dan Sy -
Top. 3. Og sæt, at man nu vir-ke - lig Dem

go-de jy - ske He - de, den Vej De sag-tens kjen-de maa *Top.* Ja der kan man sig
 ste-met er be skaf - fen, De tæn-ker Dem na - tur - lig - vis paa He-den et Sla -
 fø - rer bort i Læn - ker, og sæt De bli-ver rig - tig hængt *St.* Na - tur - lig - vis saa

kje-de! *St.* Ja men kun ik - ke jeg, der mo - rer jeg mig, hvor-
 raf-fen - Land af for - nem-ste Sort, saa He - den maa bort! *Stang.* Ja
 tæn-ker jeg *Top.* Nej, naar De er hængt, saa har De sgu tænkt, *Stang.* Min

mf

for? *T.* Ja det ved ik - ke jeg!
 saa - le-des tæn - ker jeg fort!
 Bed - ste De tar det for strængt!

f

Moderato.

Dupuy. („Ungdom og Galskab.“)

III. *f*

mf *Top.*

1. Husk Du er ung, lad Glæ-dens Fugl
 2. Ung-dom og Haab vil sam-men gro.
 3. Dans gjen-nem Li - vet frej - dig, mens

mf

kvid-re om For-aar, hvor Du van-ker, tids-nok Du kan ved Ti - dens Hjul gaa som
 Blomst kommer nok, hvor først er Bla-de, grøn-ne det er de beg-ge to, og lidt
 Gul - vet end-nu er glat og bo-net; tids-nok Du blir paa Kræf-ter læns, naar først

mf

Træl i al-vor-li-ge Tan - ker; Sor - gen vil en Gang kræ - ve sit - husk
 Blæst gjør Dem slet in-gen Ska - de, Ung - dom og Haab, dem pri - ser jeg, de
 Slut-nings-fan-fa-ren har to - net. „Husk Du er ung, og sving Dig frit!“ Det

Du er ung, Du har Kre - dit!
 lig - ner bedst den kjæ - re Maj. *f*
 Valg - sprog er og bli - ver mit.

Visen om den gode Tid.
(oprindelig tysk Melodi.)

Allegretto.

IV. *mf*

Præsten.

1. Ja øn-ske maa des-vær-re man, at
2. Det daar-ligt gaar med Sæ-der-ne i
3. Nej, Fol-ket er fra Sans og Vid, det

Alt var vel for-bi, thi
By og Bon-de-gaard; man
mærker mansomsagt! Men *Fru.*

Bonden han er Her-remand og Ren-ten den er fri, og in-gen bli-ver me-re rørt ved no-gen Stavel-se. Og
bli-ver fin i Klæder-ne men bli-ver grov i Ord. Man snakker løs med Færdighed, men man er lov-lig fri! Et
Folk har dog i Krigens Tid saa mangt et Of-fer bragt! Nej Of-ret er kun saa-re smaat, lidt Smør, en mager Gaas! Og

Pr.

man faar hver-ken vaadt el-ler tørt ved en Be-gravel-se! Og man faar hver-ken vaadt el-ler tørt ved
Ord som „Deres Velærvær-dig-hed“ bruger ik-ke En af Ti! Et Ord som „Deres Velærvær-dig-hed“ bruger
al den Trængsel skyl-des blot den Rigsdags dumme Vaas! Og al den Trængsel skyl-des blot den

Allegro.

en Be-gravel-se!
ik-ke En af Ti! *fz f*
Rigsdags om jeg saa dum-me Vaas! *ff*
maa sige

Moderato.

Md. Jensen.

(Naumann: Indtogsmarchen af „Gustaf Wasa.“)

V. *f*

1. For man sid-der og kukke-lu-rer i sin Præste-gaard, og man murer sig jo in-de baa-de
 2. Og naar Jen-sen han har væ-ret i Bar-sel-vi-sit, saa-dan Steder plejer Jensen jo at

p

Vin-ter og Vaar, og man hø-rer al-drig hvordan det i Ver-den gaar, og man kan jo dog lidt me-re end sit
 komme saa tidt kan De tro, han maa for-tæl-le baa-de bredt og vidt, og jeg véd jo nok, hvordan jeg skal faa

Fa-der - vor; Men naar Jen - sen han kommer hjem, saa be - gyn-der jeg at
 Jen-sen i Trit, Hvor-dan det gik til, og hvad de fik for Mad, og naar jeg skal hol-de

spør-ge, kan De tæn-ke Dem, om der ik-ke er lidt nyt fra For - pag-te-rens, og om
 Hu - en, er jeg ki-ste-glad, for det er jo saa for - nøj-e - ligt med Fad-der-stads, og jeg

snart der bli-ver Bar-ne-daab hos Slag-te-rens. *ff*
 hol - der nu saa-me-get af det Bør-ne-mas. *f*

Allegretto.

VI.

f *Md. Jensen. 1.* Nu skal I ce-le-bre-re Jert
un-der-li-ge Væ-sen, o
skal vi hø-re Præ-sten, *Fr.* Er
En-den det nu lak-ker, Fran-

Bryl-lup i Ga-lop, saa gjælds det ik-ke me-re at si-ge Stop! *Vam.* For-
Kvin-de! *Top.* Men Hr. Stang- De glem-mer rent Fran-çai-sen! dans med en Gang! *Sine.* En
Puns-chen til Be-hag? *Pr.* Su-perb! Den har for-re-sten en e-gen Smag! *Klem.* Jo
çai-sen er for-bi, saa er det Tid man tak-ker sin vis å vis. Fandt

mør-ke-len er endt! *Hen.* Og Glæ-dens Sol er tændt! *Fr.* Men al-drig kan jeg glem-me, hvad i
lil-le Dans med mig? *Sta.* Sy-ste-met si-ger Nej-*Top.* Aa blæ-se med Sy-ste-met. *St.* Nej jeg
Punschen er kra-bat! *Præ.* Og dog mig sy-nes, at den sma-ger af, jeg ved ej ret af
Klap-fi-na-len her et lil-le Ek-ko der-en slig „De-kla-ra-tion“ den var os

Dag er hændt. *Stang. 2.* For-gjør det ej. *Klem. 3.* Nu hvad *K.* Mu-skat. *Top. 4.* Mod saa-re kjær. *Alle.* Mod En-den det nu lak-ker Fran-çai-sen er for-bi saa

er det Tid man tak-ker sin vis å vis!